เรื่องเสร็จที่ ๑๔๕/๒๕๐๕

บันทึก

เรื่อง การตีความมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือที่ ๖๒๒๔/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๐๕ แจ้งว่า กระทรวงสาธารณสุขขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเรื่องผู้ประกอบโรคศิลปะ แผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรม ซึ่งมีสิทธิทำการประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่นได้ตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ เมื่อทำการประกอบโรคศิลปะตามสิทธิดังกล่าวในสถานพยาบาลที่ได้รับอนุญาตแล้ว จะเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๓[๑] แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ หรือไม่

อนึ่ง ได้ความเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขว่า กระทรวงสาธารณสุขประสงค์จะทราบเพียงว่า ผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง จะมีสิทธิประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ในสถานพยาบาลที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ แผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง ได้หรือไม่ และจะเป็นการขัดต่อใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลนั้นหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหาเรื่องนี้แล้วมีความเห็นว่า

ในการพิจารณาเรื่องนี้ จำต้องแยกเรื่องบุคคลผู้ประกอบโรคศิลปะ กับสถานพยาบาลที่ประกอบโรคศิลปะ ให้ออกต่างหากจากกัน กล่าวคือ สำหรับบุคคลผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ แผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง นั้น มีสิทธิทำการประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่นได้ตามความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ แต่ว่าเมื่อจะมาทำการประกอบโรคศิลปะ ตามสิทธิดังกล่าวในสถานพยาบาลก็จำต้องระลึกถึงตัวสถานพยาบาลนั้นว่า ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการประกอบโรคศิลปะสาขาใดได้บ้าง ซึ่งหมายความว่า ถ้าสถานพยาบาลนั้นได้รับอนุญาตให้ดำเนินการประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นนั้นได้ด้วยแล้ว ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง ก็ย่อมมีสิทธิประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่นนั้นได้ในสถานพยาบาลที่ได้รับอนุญาต และในการที่จะพิจารณาว่าสถานพยาบาลใดจะดำเนินการประกอบโรคศิลปะสาขาใดได้บ้าง

ส่งพร้อมหนังสือที่ ๔๕๖๗/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๕

[๑] มาตรา ๑๓ ผู้ดำเนินการต้องดูแลมิให้บุคคลซึ่งมิใช่ผู้ประกอบโรคศิลปะ ประกอบโรคศิลปะในสถานพยาบาล และมิให้มีการประกอบโรคศิลปะผิดแผน สาขา หรือชั้น หรือผิดประเภทของผู้ป่วยตามที่กำหนดในใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาล

มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ บัญญัติว่า

“ใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลและใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลให้ออกตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

แบบนั้นจะกำหนดแผน สาขา และชั้นของการประกอบโรคศิลปะหรือประเภทของผู้ป่วยด้วยก็ได้

ฯลฯ ฯลฯ”

ซึ่งจะเห็นได้ว่า ใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลและใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลนั้นจะกำหนดหรือไม่กำหนดแผน สาขา และชั้นของการประกอบโรคศิลปะหรือประเภทของผู้ป่วยด้วยก็ได้ ประกอบกับพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ มิได้มีบทบัญญัติว่าสถานพยาบาลที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง มีสิทธิดำเนินการประกอบโรคศิลปะเพียงสาขาเวชกรรมสาขาเดียว หรือมีสิทธิดำเนินการประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นได้ด้วย และในการพิจารณาออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาล ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขได้ชี้แจงว่า กระทรวงสาธารณสุขก็มีความประสงค์จะให้สถานพยาบาลที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง ดำเนินการประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นในสถานพยาบาลนั้นได้ด้วย เช่นเดียวกับบุคคลผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง ซึ่งมีสิทธิทำการประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่นได้ตามมาตรา ๑๖[๒] แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ จึงเห็นว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขาเวชกรรมชั้นหนึ่ง อาจที่จะประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นในสถานพยาบาลเช่นว่านั้นได้โดยไม่ขัดต่อใบอนุญาตจัดตั้งสถานพยาบาล

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย
(นายหยุด แสงอุทัย)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

---

[๒] มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาหนึ่งสาขาใดประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่น ซึ่งตนมิได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต เว้นแต่

(ก) ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาเวชกรรมแผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง ให้ประกอบโรคศิลปะในสาขาอื่นได้ แต่ถ้าจะประกอบโรคศิลปะในสาขาเภสัชกรรมโดยมิใช่เป็นการกระทำในหน้าที่ราชการ หรือในกิจการของเทศบาล ให้ทำได้เฉพาะการปรุง หรือผสมยาจำหน่ายให้แก่คนไข้ของตน หรือในที่ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่น้อยกว่าห้ากิโลเมตร จากร้านขายยาที่มีผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาเภสัชกรรมแผนปัจจุบันชั้นหนึ่งทำการอยู่แล้ว

(ข) ผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาเวชกรรมแผนปัจจุบันชั้นสอง หรือในสาขาทันตกรรม หรือผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขาเวชกรรมแผนโบราณ ให้ปรุงหรือผสมยาจำหน่าย เฉพาะแก่คนไข้ของตนได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๐๕